

Cauza T-417/04

Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia împotriva Comisiei Comunităților Europene

„Acțiune în anulare — Regulamentul (CE) nr. 1429/2004 — Agricultură — Organizarea comună a pieței vitivinicole — Regimul de utilizare a numelor de soiuri de viță-de-vie sau a sinonimelor acestora — Limitarea în timp a utilizării — Acțiune introdusă de o entitate substatală — Persoane vizate individual — Inadmisibilitate”

Ordonanța Tribunalului (Camera a patra) din 12 martie 2007 II - 644

Sumarul ordonanței

Acțiune în anulare — Persoane fizice sau juridice — Acte care le privesc în mod direct și individual

(art. 230 al patrulea paragraf CE și art. 249 al doilea paragraf CE; Regulamentul nr. 1429/2004 al Comisiei, anexa I pct. 103)

Dispoziția care stabilește data limită de 31 martie 2007 pentru dreptul de a utiliza numele „Tocai friulano” și care figurează, sub forma unei note explicative, în anexa I la Regulamentul nr. 1429/2004 de modificare a Regulamentului nr. 753/2002 de stabilire a anumitor norme de aplicare a Regulamentului nr. 1493/1999 în ceea ce privește desemnarea, denumirea, prezentarea și protejarea anumitor produse vitivinicole se înscrie în cadrul general stabilit prin regulamentul sus-menționat, care privește toți operatorii și toate colectivitățile Comunității Europene.

Aceasta se aplică unor situații determinate obiectiv și produce efecte juridice în raport cu categoriile de persoane avute în vedere în mod abstract. În consecință, aceasta constituie o măsură cu aplicabilitate generală în sensul articolului 249 al doilea paragraf CE, fiind, așadar, o măsură de natură normativă.

Totuși, o astfel de măsură ar putea privi individual anumite persoane.

Dispoziția în cauză nu își găsește însă aplicarea într-un astfel de caz în privința unei entități substatale cum este Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia.

Într-adevăr, în primul rând, calitatea de producător pe care o susține această entitate

nu permite să se considere că este individualizată în mod similar celui în care ar fi individualizat destinatarul unei decizii. Aplicabilitatea generală și, prin urmare, natura normativă a unui act nu sunt puse în discuție de posibilitatea de a determina cu mai mare sau mai mică precizie numărul sau chiar identitatea subiecților de drept cărora acesta li se aplică la un moment dat, atâta vreme cât este cert că această aplicare se realizează în temeiul unei situații obiective de drept sau de fapt definite în act în raport cu finalitatea acestuia din urmă. Or, interdicția de a folosi numele „Tocai friulano” după 31 martie 2007 se aplică în mod general și pentru o perioadă nedeterminată oricărui operator economic care este vizat de aceasta, cu alte cuvinte, cultivatorilor acestui soi de viță-de-vie, producătorilor și comercianților vinului respectiv.

În al doilea rând, interesul general ca o regiune, ca entitate competentă pe probleme de natură economică și socială de pe teritoriul său, să trebuiască să obțină un rezultat favorabil pentru prosperitatea economică a acestuia nu poate fi suficient, prin el însuși, pentru a o considera vizată de această dispoziție, în sensul articolului 230 al patrulea paragraf CE.

În al treilea rând, repartizarea competențelor legislative și administrative în cadrul unui stat membru ține numai de dreptul constituțional al aceluia stat și nu prezintă interes din punctul de vedere al aprecierii eventualei afectări a intereselor unei colectivități teritoriale printr-o măsură de drept comunitar. Într-adevăr, în ordinea comunitară, le revine

autorităților statului să asigure reprezentarea unui interes eventual întemeiat pe apărarea legislației naționale, oricare ar fi, de altfel, forma constituțională sau organizarea teritorială a acestui stat.

În plus, prerogativele legislative și administrative pe care le poate avea, eventual, o persoană juridică de drept public dintr-un stat membru, alta decât statul, nu sunt, prin ele însele, de natură a-i conferi un interes individual în solicitarea anulării unei anumite dispoziții de drept material comunitar care nu produce efecte asupra sferei sale de

competență, dat fiind faptul că, în principiu, aceste prerogative nu sunt exercitate în interes propriu de persoana care le deține.

În cele din urmă, cerința unei protecții jurisdicționale efective nu ar putea elimina condiția afectării individuale impusă la articolul 230 al patrulea paragraf CE.

(a se vedea punctele 44, 47, 51, 52, 54, 55, 61-63 și 67)